Napsal uživatel Šaolín
Pátek, 01 Říjen 1999 01:00

Prvoalbum litvínovské skupiny Kvinta, sice vyšlo už v listopadu 1998, nicméně i pražské Country radio si ho vzalo na paškál teprve až v červnu letošního roku, a tak myslím, že naše nerecenze ještě může být vcelku aktuální. Koneckonců deska je stále ještě na pultech vybraných podniků, a tak i vy máte možnost si její kvality ověřit na vlastní uši.

Předně dlužno říct, že Kvinta mohla nahrát svoji prvotinu vlastně za odměnu. Jako správní krajánci se totiž zúčastnili regionální soutěže REK na podporu regionální kultury, kde také v tvrdé konkurenci zvítězili v kategorii folk a country.

Ale zpět k obsahu Všedností. Přiznávám, že už po prvních tónech mě zaujala příjemná muzika a neméně příjemný vokál Petry Petráskové a Ivy Boušové. Abych vám přiblížil styl Kvinty pro ty z vás, kteří je ještě neslyšeli, musím říct, že je to složité, protože ten styl je celkem osobitý. Na druhou stranu není zas tak excentrický, aby se nedal přirovnat k muzice typu Poupat, Nezmarů nebo Máků. Zkrátka abych to shrnul, ty písničky mě dokázaly oslovit a to je, myslím, důležité. Nechtěl bych teď popisovat jeden song za druhým, ale v globále lze o nich prohlásit, že jsou vždycky o něčem, umí vytvořit v člověku určitý pocit a celkově bych řekl, že mi drtivá většina z nich něco dala. Koneckonců jejich autorem je povětšině jak jinak kapelník, a tím je v Kvintě zpěvák a kytarista Tomáš Kunz. Z jeho dílny mě zaujala například úvodní Klikatá, mákovsky zaranžovaná Smutnej vlak, krásně melancholická Krajina, Naděje s gradujícím refrénem, i smutná Pro Pavla, věnovaná zakládajícímu členu kapely Pavlovi Rytichovi, který opustil tento svět v říjnu před třemi lety. Z "kooperací" se mi líbila druhá píseň na albu, Most, ke které napsal muziku Olda Šimků, a kterou považuji za nosnou píseň tohoto CD. Poslední song, který bych chtěl vyzdvihnout, je zaranžován velmi zajímavě do dvou různých temp a dokonce i text se zde pohybuje ve dvou pocitových rovinách. Píseň se jmenuje Pátá a napsali ji Maruška a Vlasta Houdovi.

Celkem Všednosti obsahují 16(!) titulů a já se ptám: proč pak to? Nebylo by lepší na album vybrat řekněme deset jedenáct titulů a ostatní, ty slabší, ještě nechat chvilku uležet? Prostě přišlo mi to, že na desku se ve snaze ukázat toho co nejvíc dostaly i songy, které kvalitou zjevně nestačí těm majoritním. Typickou ukázkou jisté nezralosti je pro mě píseň Nikam nespěchám, kde jsem narazil na běžný problém mladých kapel - frázování textu. Po jeho prvním poslechu jsem totiž nechápal, co představuje verš Gyžeskapo hnu víc. Až teprve když jsem si kritické místo šestnáctkrát vrátil, zjistil jsem, že ve skutečnosti tam je Když dneska pohnu víc. Na úplně stejný problém jsem narážel pak prakticky po celý song, např. Anesesnažím dusit smích se nakonec ukázalo jako A hned se snažím dusit smích. Přitom zrovna tenhle úsek se dá krásně rytmicky vyřešit jako es triola tá triola rozložené do osminek (odborníci prominou můj laický popis). A když už jsem u té kritiky (ale přátelské - jak jinak), dovolil bych se pozeptat na pracovní vytíženost zvukového režiséra. Byl vůbec při některých

pasážích ve studiu? Nástroje i vokály jsou bohužel v některých písních celkem výrazně nevyvážené a působí tak zvukem spíše lepšího dema než oficiálního nosiče.

Ale nadměrná kritika není to, čím jsem se chtěl vyjádřit v těchto řádcích k albu Kvinty. Ta deska je rozhodně bezva, už jen proto, že vůbec vznikla. Neexistuje v republice moc kapel, které by mohly vydat první desku, aniž by se při tom nezadlužily až po uši. A tak zbývá doufat, že si Všednosti pořídí co nejvíc posluchačů, a že nás Kvinta po čase zase překvapí něčím novým.

P.S. Kontakt na skupinu Kvinta: Iva Boušová T: 0603/271 707.